

РЕШЕНИЕ

№ 674

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 15.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10631** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу отказ на председателя на КФН да възстанови заплатена такса за издаване на отказан лиценз, който отказ е обективиран в писмо изх. № 93-00-105 от 09.10.2013г на председателя на КФН. Претендира се незаконосъобразност на оспорваното писмо, за което се твърди да има характер на индивидуален административен акт. В съдебно заседание, дружеството се представлява от изпълнителния директор В. Х., който поддържа жалбата. Прави искане да се отмени отказа на председателя на КФН за възстановяване на внесената такса за издаване на лиценз по съображения изложени в кореспонденцията между страните, приложена по делото.

Ответникът по оспорването, председателят на КФН, чрез мл. експерт С. оспорва жалбата на първо място като недопустима и евентуално като неоснователна. Според ответника, писмо изх. № 93-00-105 от 09.10.2013 г. на председателя на Комисията за финансов надзор не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс и в тази връзка претендира да липсва годен за съдебно обжалване административен акт, който да бъде предмет на съдебен контрол за законосъобразност по критериите на чл. 146 от Административнопроцесуалния кодекс. Твърди се, че с писмото не се засягат или застрашават права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което на основание чл. 159, т. 1 от Административнопроцесуалния кодекс жалбата се сочи да е недопустима. Ответникът заявява, че оспореното писмо има уведомителен характер и

не съдържа властническо волеизявление на председателя на Комисията за финансов надзор. Със същото жалбоподателят бил уведомен, че Комисия за финансов надзор, представлявана от председателя ѝ, изцяло поддържа изразеното становище с писмо изх. № 93-00-105 от 11.09.2013 г. При условията на евентуалност, се излагат съображения и за неоснователност на жалбата.

За да извърши преценка за допустимост на оспорването, съдът следва да направи пълен анализ на фактите по спора въз основа на представената административна преписка:

На първо място съдът заявява, че фактите в тяхната цялост не се спорят между страните:

И двете страни приемат за безспорно установено, че със заявление вх. № РГ-08-45/1 от 12.04.2011 г. [фирма] е отправило искане за издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество съгласно чл. 204, във връзка с чл. 202 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (отм. ДВ бр. 77 от 04.10.2011 г.) и е внесло такса в размер на 4 300 лв. /л. 21 – 24 по делото/.

С решение № 104-УД от 13.02.2012 г. на Комисията за финансов надзор на дружеството е отказано издаването на лиценз. Решението на Комисията за финансов надзор е потвърдено на две инстанции от Върховния административен съд и е влязло в сила /л. 25 – 39 по делото/.

От представената по делото кореспонденция между страните е видно, а и представителят на самото дружество твърди, че с писмо с изх. № РГ-08-45-1/27.02.2013 г. на „за” председателя на КФН /писмо на л. 8 по делото, като твърденията са на л. 14 по делото/, представляваното от него дружество [фирма] е уведомено, че заплатената от него такса за издаване на лиценз в размер на 4 300лв не подлежи на връщане на основание разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от ЗКФН. Същото писмо е приложено като доказателство по делото – л. 8 по делото и от него е видно, че то се издава от председателя на КФН във връзка с искане вх. № РГ – 08 – 45 – 1 от 06.02.2013г на дружеството за възстановяване на заплатената такса. В писмото се излагат фактически и правни основания защо ответникът приема, че тази такса от 4 300лв не следва да бъде възстановена. Като правно основание е изписана разпоредбата на чл. 27 ал.6 от КФН, а от фактическа страна и като мотиви за отказа се излага следното: Според ответника: Внасянето на такса е една от законоустановените предпоставки за започване на производството по издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество на основание чл. 27 ал.1 от ЗКФН във вр. с чл. 33 т. 16 от Наредба № 11/2003г за лицензите за извършване на дейност като регулиран пазар , за организиране на многостранна система на търговия , за извършване на дейност като инвестиционен посредник, инвестиционно дружество, управляващо дружество и дружество със специална цел. Сочи се , че таксата е дължима при подаване на заявлението за разглеждане на искането за издаване на съответния административен акт /в случая лиценз/, без значение крайния акт, с който се произнася административния орган – дали издава искания лиценз или постановява отказ. Управителят на дружеството в жалба на л. 9 по делото до член на КФН сам заявява, че на 06.02.2013г е входирано искане в КФН за възстановяване на платената такса, като КФН отговаря на това тяхно искане с писмо от 27.02.2013г, с което отказва да възстанови платената такса. Тази жалба на л. 9-10 по делото е с дата от 13.06.2013г и в нея представител на дружеството изрично заявява, че е получил отказа на КФН от м. 02.2013г на председателя на КФН за възстановяване на внесената такса в размер на

4 300 лв., без обаче да е посочена конкретна дата затова. Под текста на това писмо от м. 02. 2013г не е изписана изричната възможност на дружеството да обжалва същото като административен акт; срок и орган, пред който може да се обжалва като отказ.

Въпреки липсата на такива указания, на л. 9 по делото е приложена жалба от [фирма] срещу това първо писмо от м. 02.2013г, наречена жалба по неудовлетворено искане. Същата е с дата 13.06.2013г, като е адресирана до член на КФН. Липсват обратни разписки, от които да се направи извод както на коя дата дружеството е получило писмо от 27.02.2013г, така и на коя дата е входирано жалба си до член на КФН. Последната жалба не е процедирана и няма данни по нея да има произнасяне на административен орган или съд.

С писмо от м.08.2013г – л. 11 по делото, В. Х. прави запитване до зам.председател на КФН по Тарифата за таксите, събирани от КФН по ЗКФН в насока: Как се решава проблема с внесената такса за издаване на лиценз от КФН в хипотеза на отказ да се издаде лиценз.

С писмо с изх. № 93-00-105 от 11.09.2013 г. на Председателя на КФН - л. 12 по делото , последният е изразил становището, че съгласно чл. 5, ал. 1 и 3 от Тарифата за таксите, събирани от Комисията за финансов надзор по Закона за Комисията за финансов надзор (тарифата), таксите за производствата по чл. 1, ал. 1 - 3 и по чл. 3 от тарифата се заплащат при подаване на заявлението за разглеждане с изключение на тези по чл. 1, ал. 2, т. 7. В случаите на оттегляне на заявлението, както и при постановяване на отказ от компетентния орган за посочените производства, заявителят дължи само 30 на сто от таксата за издаване на съответния акт. Според текста на същото писмо, в случаите, когато е налице хипотезата на чл. 5, ал. 3 от тарифата, връщането на дължимата сума от страна на Комисията за финансов надзор (КФН) на съответното лице се извършва въз основа на заповед на председателя на КФН след постъпило искане от лицето или служебно по инициатива на съответните длъжностни лица. Разпоредбата на чл. 5, ал. 3 от тарифата е приложима обаче по отношение на административни производства, стартирали след влизане в сила на тарифата -17.05.2011 г. По отношение на заварените производства към тази дата, приложима е разпоредбата на § 3 от преходните и заключителни разпоредби на тарифата, съгласно която таксите по заварените при влизането в сила на тарифата производства се заплащат по досегашния ред. До 17.05.2011 г. размерът на таксите, които се събират от КФН, е регламентиран с Приложението към чл. 27, ал. 2 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН), в което не е предвидена възможност за възстановяване на определен процент от заплатена такса в случай на оттегляне на заявлението от заявителя или в случай на постановяване на отказ от страна на компетентния орган, каквато възможност е налице за производствата, започнали след 17.05.2011 г. С писмо вх. № РГ-08-45-1/06.02.2013 г. в КФН е постъпило искане от [фирма], за възстановяване на внесена през месец април 2011 г. такса в размер на 4 300 лв. [фирма] е внесло таксата във връзка с искане за издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество съгласно чл. 204 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК), отм.ДВ бр. 77 от 04.10.2011 г. (заявление вх. № РГ-08-45/1 от 12.04.2011 г.). Към момента на подаване на документите за издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество таксата е била дължима на основание на чл. 27, ал. 1, т. 1 от ЗКФН, а конкретният размер на таксата е определен в тарифата, която до 17.05.2011 г. е била приложение към ЗКФН (т. 1.1,6. „е“). С решение № 104-УД от 13.02.2012 г. на КФН на

дружеството е отказано издаването на лиценз. Решението на КФН е потвърдено на две инстанции от Върховния административен съд и е влязло в сила. С писмо изх. № РГ-08-45-1/27.02.2013 г. на председателя на КФН дружеството е уведомено, че заплатената от него такса не подлежи на връщане. Като заключение, с писмото от м. 09.2013г се уведомява дружеството, че заплатената такса за издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество съгласно чл. 204 от ЗППЦК, отм. ДВ бр. 77 от 04.10.2011 г. (заявление вх. № РГ-08-45/1 от 12.04.2011 г.) не следва да Ви бъде възстановена. По делото не се представят доказателства на коя дата това писмо е получено от г-н Х. като управител на дружеството.

С коментар от 17.09.2013г - л. 14 по делото, същият оспорва съображенията на председателя в полученото писмо с изх. № от 11.09.2013г, като твърди, че в случаите, когато е налице хипотезата на чл. 5, ал. 3 от Тарифата за таксите, събирани от Комисията за финансов надзор по Закона за Комисията за финансов надзор (тарифата), следва възстановяване на 70% от таксата заплатена от заявителя за производство по ал. 1 от тарифата. Твърди, че следва да се има предвид, че чл. 5, ал. 3 от тарифата добавя задължение за заявителя в размер на 30% от таксата за издаване на съответния акт, при оттегляне на заявлението, както и при постановяване на отказ, а не предвижда възстановяване на 70% от таксата за издаване на съответния акт. Това било така понеже разпоредбата гласи, че „заявителят дължи само 30 на сто от таксата", а не че заявителят не дължи 70 на сто от таксата. Твърди се, че чл. 5, ал. 3 от тарифата е в пълно съответствие с чл. 1, ал. 1 от тарифата, както и с действащата преди нея тарифа (старата тарифа) съгласно Приложението към чл. 27, ал. 2 от ЗКФН. Законодателят ясно бил обозначил в чл. 1, ал. 1 от тарифата, както и в старата тарифа съгласно Приложение към чл. 27, ал. 2 от ЗКФН, че такси се дължат за издаване на лиценз (т.е. при издаване на лиценз), а не за административното производство по лицензиране. В противен случай съответните разпоредби щели да имат дефиниции подобни на тези в чл. 17 от Наредба № 26 от 23 април 2009 г. за финансовите институции (издадена от БНБ), където била предвидена изрична такса за администриране на заявлението, различна от таксата от таксата за издаване на лиценз. Според представителя на дружеството, заплащането на такса, съгласно чл. 5, ал. 1 от тарифата, от заявител при подаване на заявление за разглеждане представлява авансиране на КФН от заявителя със сумата на съответната такса понеже в този момент таксата все още не е станала дължима, като ще стане дължима при издаване на съответния лиценз или разрешение. В случай на оттегляне на заявлението, както и при постановяване на отказ, според Х., не се достига до издаване на съответния лиценз или разрешение и за производства започнали след приемането на тарифата, т.е. след 17.05.2011 г. съгласно чл. 5, ал. 3 от тарифата заявителят дължи 30 на сто от пълния размер на таксата платена авансово на КФН. Останалите 70% следва да се възстановят на заявителя като недължимо авансирани суми. За производства започнали преди приемането на тарифата, т.е. преди 17.05.2011 г. била приложима разпоредбата на § 2 от преходните и заключителни разпоредби на тарифата, съгласно която таксите по заварените при влизането в сила на тарифата производства се заплащат по досегашния ред, т.е. по старата тарифа съгласно Приложението към чл. 27, ал. 2 от ЗКФН, където не се предвижда, че заявителят дължи част от авансираната такса при оттегляне на заявлението или при постановяване на отказ, т.е. при неиздаване на съответния лиценз или разрешение. Поради това приема, че следва да му бъдат възстановени 100% от таксата като

недължимо авансирани суми. Твърди, че разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от ЗКФН не може да намери приложение за авансирани такси, които не са станали дължими. В допълнение заявява, че съгласно чл. 27, ал. 8 от ЗКФН: (8) Надвнесените и погрешно внесените такси подлежат на връщане. Кое то, според Х., е още едно основание за възстановяване на 70% или 100% на авансово надвнесена такса. Според представителя на дружеството, неприложението на разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от ЗКФН се потвърждава и в писмото с изх. № 93-00-105 от 11.09.2013 г. на Председателя на КФН, където се изразява становището, че следва възстановяване на 70% от таксата заплатена от заявителя за производство по ал. 1 от тарифата, ако е налице хипотезата на чл. 5, ал. 3 от тарифата. Твърди се, че ако беше приложима разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от ЗКФН, нямаше да има основание за възстановяване на част от такса понеже чл. 5, ал. 3 от тарифата добавя задължение за заявителя в размер на 30% от таксата за издаване на съответния акт, при оттегляне на заявлението, както и при постановяване на отказ, а не предвижда възстановяване на 70% от таксата за издаване на съответния акт. Твърди, че дори и чл. 5, ал. 3 от тарифата да предвижда възстановяване на 70% от таксата, то чл. 27, ал. 6 от ЗКФН ако беше приложим, би имал превес като законова разпоредба над разпоредба в подзаконов акт.

С писмо от 09. 10. 2013г председателят на КФН заявява, че поддържа становището си, изразено в писмо от 11.09.2013г, според което таксата не следва да бъде възстановена. По делото не са представени доказателства на коя дата и това последно писмо е получено от представител на дружеството, като с жалбата си от 25.10.2013г до съда г-н Х. като изпълнителен директор на [фирма] заявява, че същата жалба е подадена в срок, което не се оспорва от ответника.

За установяване допустимостта на оспорването, съдът следва да прецени дали е налице индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав; дали същият акт е оспорен в срок и дали дружеството е активно процесуално легитимирано да оспорва този акт. АССГ в настоящия съдебен състав приема, че последното писмо на ответника от 09.10.2013г не следва да се разглежда изолирано от останалата кореспонденция между страните. От една страна липсва изричен административен акт в писмена форма и със законово дефинираните реквизити, с който председателят на КФН да отказва да възстанови внесена от дружеството такса за издаване на лиценз по заявление от 12.04.2011г с вх. № РГ – 08 – 45/1 и заявител [фирма]. От друга страна обаче, цялата изпратена кореспонденция между страните третира именно въпроса относно възстановяването на тази такса, като всички писма от ответника с начало от 27.02.2013г имат характер на волеизявление на компетентен орган, с което се отказва възстановяване на внесена такса за издаване на лиценз от КФН. Съдът приема, че това волеизявление, независимо, че е обективизирано в писма до управителя на дружеството, има характер на ИАА, с който се засягат права и законни интереси на същото дружеството и в тази насока не споделя възражението на ответника за липса на ИАА. Актът, който се оспорва е отказът на председателя на КФН да възстанови на дружеството внесена такса за издаване на лиценз в хипотеза на отказ да бъде издаден такъв, като същият акт е обективизиран в кореспонденцията между страните по повод искане за възстановяване от 06.02.2013г и последно писмо на председателя на КФН от 09.10.2013г.

На следващо място стои въпроса за подсъдност на делото на АССГ: Комисията за финансов надзор е специализиран държавен орган, който регулира и осъществява

надзор върху финансовата система в областта на капиталовия, застрахователния, пазара на допълнителното пенсионно осигуряване и пазара на доброволното здравно осигуряване. Чл. 13 от ЗКФН регламентира правомощията на комисията, като съгласно чл. 13 ал. 3 от ЗКФН, индивидуалните административни актове на комисията се мотивират и подлежат на обжалване пред Върховния административен съд. В конкретната хипотеза не е налице акт на КФН. Чл. 15, 16 и чл. 17 от ЗКФН определят правомощията на зам.председателите на КФН, като са регламентирани изрични разпоредби, според които: Индивидуалните административни актове на зам.председателите на КФН подлежат на обжалване пред ВАС на РБългария. В случая обаче не е налице и хипотеза на акт на зам. председател, ръководещ съответно управление във връзка с дейността по осигурителен, застрахователен или надзор над инвестиционната дейност. На следващо място чл. 17а от ЗКФН регламентира правомощията на членът на комисията по чл. 3 т.5 от ЗКФН като орган, който подпомага комисията. Същият има правомощие и самостоятелно да разглежда жалби подадени срещу решения на органи на комисията, като във връзка с тази дейност отправя предложения и препоръки до комисията и съответните заместник-председатели относно следваната надзорна политика и създадената практика по прилагането на нормативните актове. От преписката изпратена от ответника липсват данни подадената жалба до член на КФН А. Г. да е процедирана и да е изпратено становище до Комисията. Оспорваното писмо, предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е подписано от председателя на КФН в качеството му на осъществяващ правомощия във връзка с установяване и възлагане за събиране на публични държавни вземания – такси, дължими в полза на КФН. Таксата за издаване на лиценз от КФН е вид държавна такса. Този акт на председателя на КФН не е издаден в качеството му на представляващ КФН като орган по надзор в съответната област, а в качеството му на председател на **специализиран държавен орган**, от който се иска възстановяване на такса, внесена за извършване на услуга, която е отказана в влязъл в сила акт. В чл. 14 от ЗКФН не е регламентирано, актовете на председателите на КФН в качеството им на организатори на бюджета и органи установяващи и възлагащи събиране на таксите за издаваните лицензи, по какъв ред подлежат на оспорване, поради което и съдът приема, че следва да се приложи общия ред на АПК, поради което и делото следва да се приеме като подсъдно на АССГ като административен съд по седалището на КФН.

По отношение на срока за оспорване на писмото, АССГ приема, че жалбата е подадена в срок, тъй като не са представени доказателства за просрочието ѝ /липсват доказателства за дата на получаване на писмата на председателя на КФН от дружеството/. Съдът не може да приеме и хипотеза на влязъл в сила мълчалив отказ на ответника, тъй като между страните е водена кореспонденция в определен период по поставен още със заявлението от м. 02.2013г въпрос за възстановяване на таксата. Липсата обаче на доказателства за дата на получаване на писмата от дружеството, както и липсата на указания в тях относно възможността за тяхното оспорване по определен ред и в определен срок, препятстват и броенето на срокове за подаване на жалба до съда.

По изложеното съображение за недопустимост на жалбата от страна на КФН по съображения, че в последното писмо от 09.10.2013г на председателя на КФН единствено се поддържа изразено становище в предходно писмо, съдът излага следното: В действителност съдържанието на писмото е в тази насока, но същото не

следва да се разглежда изолирано от останалите писма по преписката, тъй като производството е започнало по молба на дружеството от 06.02.2013г за възстановяване на внесена държавна такса за издаване на лиценз –л. 7 по делото. След първия отказ на председателя на КФН да възстанови внесената от дружеството такса, е последвала жалба от дружеството срещу този отказ до член на КФН, която няма данни да е процедирана и внесена в КФН или да е препратена на съда по реда на АПК. Както съдът погоре посочи, липсата на обратни разписки , от които да се направи заключение за дата на връчване на писмата на фирмата – заявител, както и липсата на дадени указания за възможност за обжалване на отказите по съответен ред, не дава основание да се направи извод за просрочие на жалбата срещу отказ на председателя на КФН да възстанови внесена такса за лиценз в размер на 4 300лв по заявление от 12.04.2011г, приключило с отказ на КФН да издаде поискания лиценз.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав, приема жалбата за подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, при следните изводи от фактическа и правна страна:

И двете страни приемат за безспорно установено, че със заявление вх. № РГ-08-45/1 от **12.04.2011** г. [фирма] е отправило искане за издаване на лиценз за извършване на дейност като управляващо дружество съгласно чл. 204, във връзка с чл. 202 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (отм. ДВ бр. 77 от 04.10.2011 г.) и е внесло такса в размер на 4 300 лв.

С решение № 104-УД от 13.02.2012 г. на Комисията за финансов надзор на дружеството е отказано издаването на лиценз. Решението на Комисията за финансов надзор е потвърдено на две инстанции от Върховния административен съд и е влязло в сила /л. 25 – 39 по делото/.

С молба от 06.02.2013г дружеството иска възстановяване на внесената такса поради неиздаване на поискания лиценз, като се претендира, че същата е недължимо платена за услуга, която не е извършена, както и че таксата не следва да се третира като такава за администриране на книжа без значение резултата по преписката. Председателят на КФН отказва възстановяване на така внесената такса на основание чл. 27 ал.6 от ЗКФН.

По същество, спорът между страните е правен и касае приложението на правни норми към релевантния период:

Безспорно в случая се установява, че производството пред КФН е образувано по искане на дружеството от **12.04.2011г** за издаване на лиценз. Към тази дата не е приета все още тарифа от МС за определяне на таксите, които събира КФН по чл. 27 от ЗКФН. Тарифата за таксите, събирани от КФН по ЗКФН е приета с ПМС № 126 от 10.05.2011г, в сила от 17.05.2011г. Изрично в Тарифата е изписано, че същата се приема на основание чл. 27 ал.2 от ЗКФН, както и че : **§ 2.** Таксите по заварените при влизането в сила на тарифата производства се заплащат по досегашния ред. При приложение на реда **преди 17.05.2011г**, следва да обърнем към Приложението към чл. 27, ал. 2 от ЗКФН. Видно от текста на същото, в табличен вид са определени единствено размера на таксите, които следва да се внесат в полза на КФН , без да е регламентирана процедура на внасянето им.

Спорът между страните не касае приложението на чл. 5 от т.нар. нова Тарифа, тъй

като е безспорно, че тя не е била действаща по отношение на производството образувано със заявление от 12.04.2011г, поради което и не следва да се поставя на обсъждане задължението за внасяне на 30% от таксата и довносяне на остатъка от 70 % при уважаване на искането за издаване на лиценз. Производството на „М. Фондове” се явява висящо към датата на влизане в сила на Тарифата по чл. 27 ал.2 от ЗКФН, поради което и разпоредбите на тази тарифа не намират приложение по отношение на това производство.

За да обоснове дължимост на цялата такса в размер на 4 300лв /размерът на таксата не се спори по делото/ към момента на подаване на заявлението за издаване на лиценз от КФН, ответникът се позовава на 33 т.16 от НАРЕДБА № 11 от 3.12.2003 г. за лицензите за извършване на дейност като регулиран пазар, за организиране на многостранна система за търговия, за извършване на дейност като инвестиционен посредник, инвестиционно дружество, управляващо дружество и дружество със специална инвестиционна цел, като твърди, че таксата е дължима при подаване на заявлението и квитанцията за внесената такса задължително се прилага към заявлението за издаване на лиценз. В действителност, така приложимата Наредба обосновава прилагане на квитанцията за внесената такса по чл. 27 ал.2 от ЗКФН към заявлението за издаване на лиценз. Това според съда обаче по никакъв начин не следва да влияе върху преценката какъв е характера на тази такса и за какво се дължи същата. Сочената погоре Наредба единствено указва към кой момент следва да е внесена таксата за поисканата услуга, без да дава отговор на поставения от жалбоподателя въпрос относно характера на таксата:

В тази насока, жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 27 ал.1 т.1 от ЗКФН, според която, Комисията събира такси за **издаване на лицензи** . Жалбоподателят твърди, че таксата е определена като такса за издаване на лиценз и ако КФН откаже издаването му, следва да върне таксата като платена без основание на основание чл. 27 ал.8 от ЗКФН.

Ответникът се позовава на чл. 27 ал.6 от ЗКФН като приема, че таксите не подлежат на възстановяване и се отчитат като счетоводни разходи за контролираните лица.

Според съда в настоящия съдебен състав, в случая не намира приложение разпоредбата на чл. 27 ал.6 от ЗКФН. Фирмата заявител с искане за издаване на лиценз не се явява контролирано лице от КФН. На следващо място, в случая в действителност се касае не за такса за разглеждане на заявление за издаване на лиценз, а за такса за **издаване на лиценз**. Съдът споделя възражението на жалбоподателя и приема, че разпоредбата на чл. 27 ал.1 т.1 от ЗКФН не следва да се тълкува разширително. Дори и разпоредбите преди приемането на Тарифата по чл. 27 ал.2 от ЗКФН да не са предвиждали отделна такса за разглеждане на документите по заявление за лиценз и администриране на това заявление, от това не може да се направи законосъобразен извод, че предвидената тогава такса за издаване на лиценз следва да се приравни и на дължима такса в хипотеза на отказ да се издаде лиценз, като се приеме , че таксата в случая има характер на такава за разходи по администриране на преписката по заявлението. Същото изявление води до разширително тълкуване на закона /в редакцията му към м. 04.2011г/ , което в хипотеза на събиране на държавни такси като публични държавни вземания е недопустимо.

Съгласно чл. 3 от ЗДТ, който намира приложение като общ закон, доколкото в специалния не е предвидено друго, държавната такса се заплаща при предявяване на

искането за извършване на действието **и/или** при издаване на документа, за който се плаща такса, така както е указано в тарифата. Както в ЗКФН, така и в приложимото към момента на образуване на преписката на заявителя Приложение към чл. 27, ал. 2 от ЗКФН се сочи, че таксите по ал.1 т.1 се дължат **за издаване на лиценз** (т.е. при издаване на лиценз), а не за административното производство по лицензиране. Дори и в сочената Наредба № 3/2011г, цитирана погоре, да е указано, че моментът на внасяне на таксата е към подаване на заявлението, това не обосновава извода, че същата е дължимо платена и в хипотеза на отказ да се издаде лиценз. Съгласно чл. 4б от ЗДТ, недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. В хипотеза на внесена такса за издаване на лиценз и неиздаване на такъв от страна на КФН, са налице предпоставки за връщане на внесената държавна такса от КФН на заявителя по негова молба. Дължимостта е при издаване на лиценз, тъй като таксата е за издаване на лиценз и неиздаване на такъв води до извод за недължимост на таксата, която следва да бъде върната на заявителя.

По отношение на спора касаещ размера на таксата, която следва да бъде върната на заявителя, АССГ изразява следното становище : След като относимите правни норми са тези към м. 04.2011г, когато е образувано производството по подаденото заявление за издаване на лиценз, към този момент следва да се третира и въпроса за размера на таксата, която подлежи на връщане. Към този релевантен период липсва разпоредба, която да регламентира размера на дължима сума за администриране на преписката, поради което в хипотеза на неиздаден лиценз и дължимост на такса за издаване на лиценз, недължима и следователно подлежаща на възстановяване е таксата в пълния ѝ размер от 4 300лв. Да се приеме 70% от таксата за възстановяване, означава да се придаде обратно действие на изменението от м. 05.2011г с приетата Тарифа, каквато тя изрично няма.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че оспорваният отказ следва да отменен като незаконосъобразен. Дори и същият да е издаден от компетентен орган в писмена форма, съдът констатира като извод допуснати от органа съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон, обосноваващи незаконосъобразност на оспорвания акт. В хипотеза на подадена молба за възстановяване на внесена държавна такса, съответният председател на държавния орган действа в правомощията си на разпоредител с бюджетни средства. Същият в нарочно производство следва да констатира внасянето на таксата, чието възстановяване се иска, като обективира волеизявлението си за възстановяване или отказ в нарочен административен акт в писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. Актът се връчва на молителя по искането за възстановяване на внесената такса и подлежи на обжалване на общо основание по реда на АПК. В случая липсва такова производство, като волеизявленията на председателя на КФН са обективирани в писма, за които няма данни кога са съобщени на страна заявителя , като не е указан и срок за обжалването им. От друга страна обаче обективирането на едно волеизявление на административен орган във вид на писмо има характер на акт, доколкото с него се засягат права и законни интереси на заявителя – в случая не е възстановена таксата, чието възстановяване е поискано.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че след отмяна на незаконосъобразния отказ на ответника, преписката следва да бъде върната на същия за произнасяне с нарочен акт по искането на дружеството от 06.02.2013г – л. 7

по делото. При произнасянето на председателя на КФН, същият следва да съобрази правилното прилагане на материалния закон към релевантния период на внасяне на таксата и подаване на заявлението по искането за издаване на лиценз – 12.04.2011г. съобразно указанията на съда в настоящия съдебен акт.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ПО ЖАЛБА на [фирма] [населено място] ОТКАЗ на председателя на КФН да възстанови внесена от дружеството такса в размер на 4 300лв по сметка на КФН за издаване на лиценз по заявление за издаване на лиценз вх. № РГ – 08 – 45/1 от 12.04.2011г , който отказ е обективизиран в писмо изх. № 93-00-105 от 09.10.2013г на председател на КФН и предходна кореспонденция, по повод молба за възстановяване на таксата от 06.02.2013г.

Връща преписката на председателя на КФН за издаване на нарочен акт за възстановяване на недължимо платената такса в 14- дневен срок от датата на получаване на препис от влязлото в сила решение на съда.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

.....